

ГРУДЕНЬ 2019/2020 р.

4

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

«Українці дуже багаті, може, найбагатші поміж усіма слов'янами, різнобарвними народними піснями. Вони не мудрують, складаючи свої пісні; у них пісні виростають самі, як квіти на полях зелених, і їх така кількість, якою не може похвалитися жоден народ у світі» (Павел Йозеф Шафарик). Засвідчив це і 47-и огляд українських народних пісень «Маковицька струна», який в останній день листопада проходить у Бардісві, а 1 грудня 2019 р. у місті Пряшів. Головного організатора «Маковицької струни» (Союз русинів-українців Словацької Республіки) найбільше радує небувалий інтерес молодих людей до народної пісні.

Леся Пилип'юк

Ждем на тебе, Миколаю!

Святий добрий Миколаю!
Хоч малий я, але знаю:
Чарівні твої ключі
Нині клацнуть уночі

І відчинять браму неба –
Бо ж тобі на землю треба!
В кожній хаті дітям сниться
Твоя диво-колісниця.

Тільки й чути з краю в край:
«До нас їде Миколай!».

Я від тебе, Миколаю,
Гарну книжечку чекаю.
Для молодшої сестрички
Прошу теплі рукавички.

Щоб не мерзли в брата ніжки,
Коли гратимем у сніжки, –
Чобітки б йому новенькі...
А ще – хусточку для неньки!

... Нічка. Зіронька моргає...
Ждем на тебе, Миколаю!

Володимир Лучук

КЛЯТВА

Мова кожного народу
неповторна і – своя;
в ній гримлять громи в негоду,
в тиші – трелі солов'я.
На своїй природній мові
і потоки гомонять:
зелен-клени у діброві
по-кленовому шумлять.
Солов'їну, барвінкову,
колосисту – на віки –
українську рідну мову
в дар мені дали батьки.
Берегти її, плекати
буду всюди й повсякчас, –
бо ж єдина – так, як мати –
мова в кожного із нас!

На обкладинці журналу твір українського художника Прокопа Колісника.

Чи знаєте ви, що...

Тамара Журба

Таня в осені просила

Таня в осені просила:
«Розмалюєш небо синім,
А рожевим хмарочки.
Щоб були, мов квіточки?»

Осінь гіллям шурхотіла
Й малювала небо сірим.
Сіра стежка на схилі,
І сіренькі горобці.

Мабуть, осіннь розгубила
Кольорові олівці...

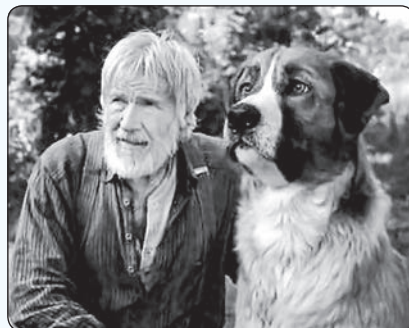

Розмалюй.

Кадр з українсько-словацького копродукційного фільму «Слов'яни». На фото виконавиця головної ролі – Поліна Носихіна.

12-серійний історичний фільм з елементами фентезі вийде на екран 2020 року. Це історія про життя слов'янських племен у VII ст. – на основі слов'янської міфології, фольклору, вірувань.

У мережі з'явився трейлер фільму «Поклик пращурів» режисера Кріса Сандерса. Це екранізація однойменного роману Джека Лондона.

В центрі сюжету шотландська вівчарка Бак. Безтурботне домашнє життя пса різко змінюється, коли його викрадуть з рідної домівки у Каліфорнії. Везуть його до дикого й екзотичного Юкону на Алясці. Дія відбувається у часи Золотої лихоманки 1890 року.

У столиці Хорватії Загребі розпочинають роботу класи вивчення української мови і культури.

У СВІТІ КАЗОК

Життя багатьох народів чи не з найбільшою розмаїтістю і повнотою розкривається у дописемний період їхньої історії у казках. Уявлення про навколишнє, лад думок, психіка, прагнення людини – все це правдиво й багатобарвно постає у творах казкових жанрів. Литовці належать до тих народів, у яких духовний світ увіковічений у численних казках з особливою виразністю. Яку б ми з казок не читали, побутову чи про тварин, авантюрно-новелістичну чи чарівну, – в кожній з них знайдемо не одну прикмету повсякденного життя мисливця, хлібороба, рибалки, воїна з Німанського краю, побачимо його багатоговікову боротьбу з лихими силами природи, із соціальним злом за волю, правду, щастя для себе та для прийдешніх поколінь.

Півень, собака й лисиця

(Литовська народна казка)

Один господар погано доглядав свого собаку та півня.

Собаці похлебтати нічого не давав, а півневі – подзьобати. От вони й нарадилися до лісу втекти й без господаря пожити. Півень знайшов собі сідало на гілляці високого дуба, а собака трохи нижче в дупло вліз і зробив там собі лігво. Отак вони удвох тихо та мирно і вік прожили б, по-дружньому все між собою ділячи, коли б не та звичка у півня ночами співати та людей до роботи будити.

Заспівав півень у лісі перший раз – і почула його голос лисиця, а почувши, вилізла з нори. Заспівав півень удруге, – лисиця вуха настовбурчила, слухає, з якого боку голос доноситься. Прислухалася та й пішла на той голос. Прибігла до дуба, стала та й думає: «Я цього півника із дуба зманю, піймаю та й з'їм». Підняла морду вгору і завела солоденьким голоском:

– Ти один-однісінький півник на весь ліс, а я теж

тут одна-однісінька лисичка. Спустися, півнику, вниз, будемо з тобою жити в дружбі та злагоді.

– А я тут не один, – каже півень, – Внизу піді мною живе мій друг – воротар. Постукай у ворота, попроси, щоб він тебе впустив. Може, він одчинить ворота і тебе прийме.

Лисиця подумала, що той воротар – другий півень, і зраділа несказанно: от з'їсть не одного півня, а відразу двох.

Постукала хвостиком об дуба, сидить і чекає, поки їй ворота відчинять. Аж тут собака як плигоне з дупла, та як ухопить її за загривок! Крекче лисиця, стогне, неначе ота коза, і хвостом вертить, та тільки й устигла подумати: «Заманулося півнячого м'яса, а замість нього своє півневі й собаці принесла».

Собака так її трусонув, що на цьому й кінчилися усі лисиччині хитрощі.

Переклала з литовської
Ольга Градаускене

Леся Пронь

КОТИТЬСЯ ХВИЛЯ

Котиться хвиля
Грайливою стрічкою,
Плескає хвиля
Живою водичкою,

Видивом осені
Листя вколісує,
Сяєвом просині
Роки записує.

Кожну хвилиночку
Час не вагається.
Хвиля за хвилечку –
День усміхається.

Леся Пилип'юк

Шкода мені зайчика

Сніг-сніжок лапатий
Все летить-летить...
Зайчик пелехатий
На пеньку сидить.
Тут росла ялинка,
А тепер – нема!..
Зайчик – без хатинки!
Холодно... Зима...

Вже під її вітами,
В тиші на плечі,
Лапки він не грітимо,
Ніби на печі!..
Але вірю: зможе він
Винести з лугів
Серце розтривожене
І від ворогів!

Заспокойся, Зайчику,
Скинь тягар зажур:
Я тобі ялиноньку
Кращу посаджу!

Микола Сингаївський

ГУСЯЧІ ЛАПКИ

Проходили ліси. Вода в озерах темніє. Небо по-осінньому синіє, аж сивіє.

З луку, з поля осінню віє. В садах деінде поміж листя сховалися яблука – одне, друге. Ручай непомітно проносить свої води, до річки простує.

А на воді – кленове листя, червонясте, жовте, рожеве, а то й зовсім зелене. Куди йому плисти? І куди їх вітрець підганяє? Запитаєш – так не розкажуть. Зупиниш один, другий, а за ними – сотні, тисячі пливуть.

Пливуть, мов гусячі лапки, а самих гусей нема.

Не гелгочуть, не хлюпочуться, не бавляться водою.

Літо минулось веселе, як маків цвіт. Кожною стеблинкою скупане в росах. Мережане ромен-зіллям. Не забарилось. Облетіло, наче пелюстки з гарячих маків.

Пішло поза дібровами літо. До чебреців нахилилось – терпкими пахощами впивалось.

Та ще птахи взяли його на крила, щоб у дорозі не розлучатись. Щоб з теплим літом у рідний край повертатись.

Змовкла, стихлилась гомінлива пісня літа. На луках у вибалках безгоміння вляглося, наче на сон збиралось.

Осінній ручай заспокоєний, прислухається сам до себе.

Звідки гусей виглядати? Чи самому їх доганяти? Залишили гуси лапки свої, а самі, не сказавши ні слова, полетіли своїми стежками. Вітер зазмер, припавши до землі. Ковзнув по воді, ліг при березі в соковитій темно-сизій траві.

Сонце пустило свої зблиски на воду. Жмуток проміння зацвів на воді оранжевим цвітом. Всіма барвами заграв, затріпотів ручай. Повертайтеся, гуси. Не забувайте своїх лапок. Вам ще по землі ходити. Гусенят за собою водити.

«Хто соромиться визнати недоліки свої, той з часом безсоромно виправдовуватиме своє невігластво, яке є найбільшою вадою.»

(Григорій Сковорода (1722-1794), український філософ).

Михайло Стельмах

Йде зима

В галстуку синичка
Сіла на осичку.
Здивувалась птиця:
– В галстуку синиця,
Закриває шию,
Хоч іще й не віє

Коли дятел з бука
Телеграму стука:
– Йде зима борами,
Дід Мороз – річками.
Їх синичка взріла –
Галстук начепила.

Розмалюй.

Мілан Бобак

Біла казка

Роздав красу!
Роздав дари!
Закутаний у святість тиші,
порожній ліс колише
дуби
і явори.

Колише і тривожить
величність зимову,
де сніг ворожить
й співає
про красоту нову.

Знайдомтесъ з художником

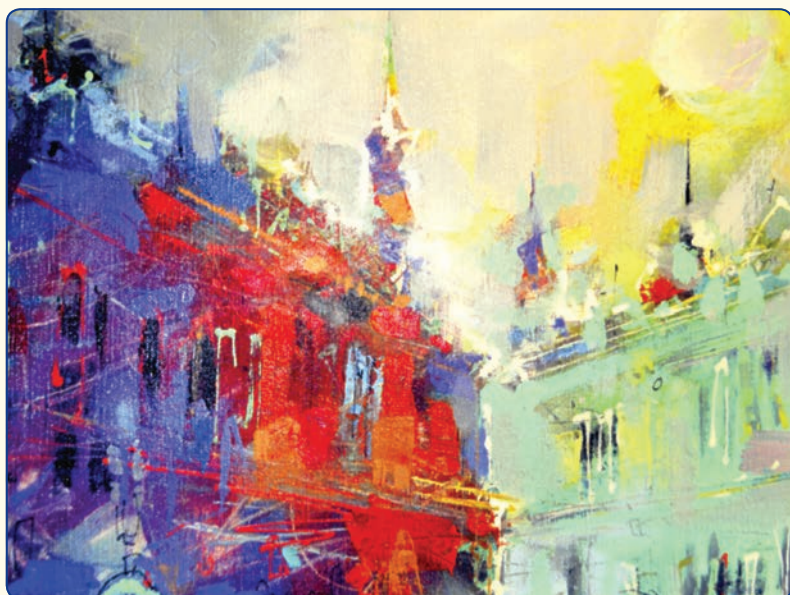
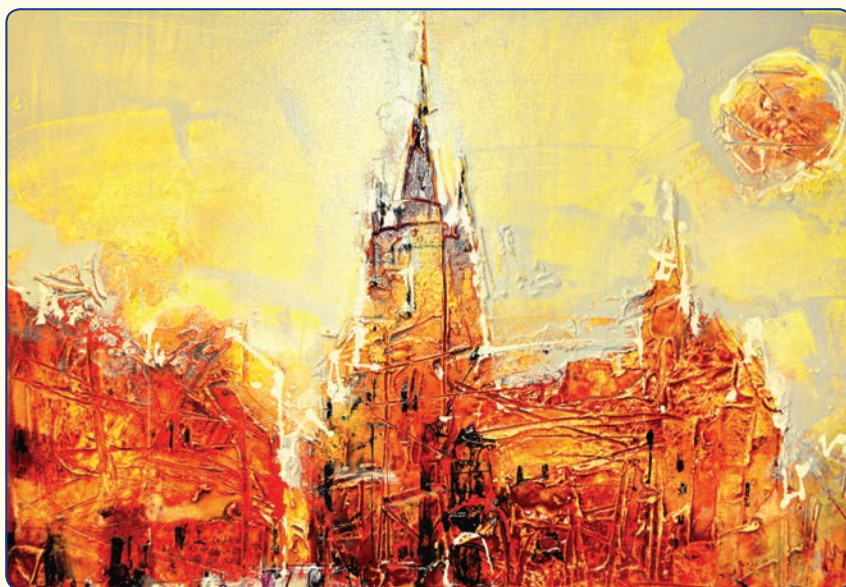
«Картини художника, як характер людини», – каже художник **Тарас Усик** (на фото), – вони відображають різні періоди його життя. Мається на увазі не тільки зовнішні прояви; мазок, техніка або жанр, але і внутрішній розвиток, авторське світосприймання і світовідчуття.

Тарас Усик народився 20 вересня 1958 року в Ужгороді. В 1982 році закінчив архітектурний факультет Київського інженерно-будівельного інституту. Член Національної спілки художників України з 1995 року. Рідний Ужгород є для нього невичерпним джерелом натхнення. Краса навколишнього світу, колір, світло, кругобіг, який щороку повторюється в природі різнобарв'ям, сповна полонив художника.

Тамара Коломієць ГРУДЕНЬ

Дорожній майстер грудень
Мости будує всюди,
Вкриває ріки кригою,
Воює із відлигою:
Дороги приморожує
Ще й снігом припорошує,
Щоб на дзвінких санчатах
Новому року мчати.

Микола Воробйов Груша

Груша на пагорбі за селом
стоїть.
Наче когось виглядає.
Прийде весна, білими квітами її
обдарує.
Прийде літо, грушок на неї
поначіпляє.
Осінь прибуде, стане грушки
збирати.
Грушки меду мповні.
Оці – Миколці.
Оці – Наталці.
А ці – їжачкові.

З поштової скриньки

НЕЗАБУДКА

1

ЛІТЕРАТУРНИЙ ЧАСОПИС

2019

В гуртку української мови ОШ в Ублї працює 11 учнів. На одному з уроків була розмова і про нашого будителя О. В. Духновича. З цієї нагоди старші учні підготували вітринку про його життя і творчість. Виставку поповнили казками, а молодші учні за той час вивчили гру «Подільночка».

-МКам-

В Чеській республіці вийшов друком перший номер чесько-українського літературного часопису для дітей та юнацтва «Незабудка», котрий з'явиться вслід за літературним часописом «Мандрівник», засновником та видавцем котрих є Товариство «Опір Західної України» в Празі.

Марійка Підгірянкa Молотильник

Ой став хрущик молотити
Завзято, завзято –
Один день мав відпочинок,
Другий день мав свято.
А як йому заплатили –
Було грошей густо:
В сій кишені – мов порожньо,
А у другій – пусто.

Доля, вткана до полотна

У половині листопада в Словацько-українському культурному та інформаційному центрі в Пряшеві відбулася зустріч з майстром народної творчості Галиною Грешлик під назвою «Доля, вткана до полотна». Зустріч вийшла надзвичайно цікавою, повна нового пізнання про ткацтво в Україні і Словаччині. І не дивно, адже Галина Грешлик минулого року здобула звання «майстер народної художньої творчості» в галузі ручного тkania на кроснах. Про її майстерність свідчать і премії з різних виставок у Словаччині та закордоном.

Зустріч з Галиною Грешлик (вліво) вела Єва Олар.

Тамара Журба Гуси

Дикі гуси відлетіли,
А домашні не схотіли.
Ходить гуска на подвір'ї –
Аж летить із неба пір'я...
«Ага-га, – сміється гуска. –
А кричали боягузка!
Все летіли, метушились...
З них лиш пір'ячко лишилось!»
А гусак: «Який тут сміх!
То ж не пір'ячко, а сніг...»

Вірші Миколи Пасічника

Гіпербола

Перший клас. Новий учитель,
Що приїхав з міста,
Задає задачу діткам
Отакого змісту:

– Якось випила корова
Три відра водиці,
Потім їй іще чотири
Принесли з криниці.

Скільки відер ця корівка,
Дітки, осушила?
При умові, що в одне з них
Морди не вмочила.

Тиша в класі. За хвилинку

Обізвався Вова:

– А хіба ж це стільки може
Випити корова?

– Це – гіпербола. Рішайте,
Діточки, задачу.
А ти, Вово, вийми з рота
І сховай жувачку.

– А! То так би і сказали,
Що то не корова!
А гіпербола... Та вип'є,
Бо вона здорова.

Дивні предки

Діти наші більше звиклі
до клавіатури
На комп'ютерах, мобілках,
ніж до фізкультури.

От, наприклад, мій онучок –
лиш чотири роки:
Без мобільника не ступить
Петрик ані кроку.

Він живе зі мною й дідом
зазвичай улітку –
Син з невісткою мандрують
десь на заробітки.

От учора він проснувся,
ще й не вмився навіть,
А вже свого телефона
заряджати ставить.

Я до нього: «Йди, онучку,
руки мий і снідай,
Заодно поклич до хати
на сніданок діда.

Дід гасав кругом городу
і побіг на кладку,
Там, у березі, на кладці,
робить він зарядку».

А онук мені: «Ну й дивні
ви у мене предки.
Що ж він може зарядити?
Там нема розетки!»

Хоче в космос

– Бабо Белло, ви на лавці
Вчора говорили,
Що сусіди Кушніренки
Сина запустили.

Правильніше слід казати –
Занедбали сина.
– А хіба і так не ясно,
Що то за дитина?

– Я, бабусю, розумію
Добре вашу фразу,
Та мій Петрик п'ятирічний
Зрозумів не зразу.

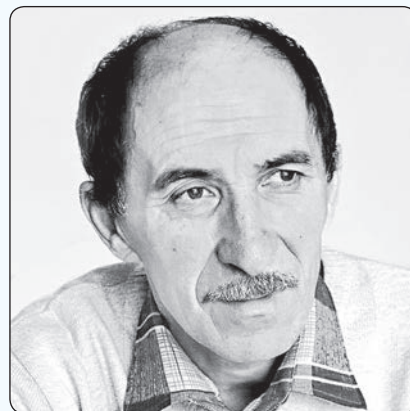
Цілий вечір він канючив
І мотав нам жили,
Щоб його, як і Віталька,
В космос запустили.

Малий бізнес

На машині якимось їхав
Я по передмісті.
Поворот, підйом – буксую
На одному місці.

Лід гладенький на асфальті,
Ще й дорога вгору.
Аж дивлюсь – біжать хлопчиська
Від одного двору.

– Що? Буксуєте? – питають. –
Дайте на жувачку,

Ми вам швидко аж нагору
Випхаємо тачку.

– Що ж, вперед, орли! – гукаю.
Випхали «Тойоту».

– Ось, візьміть, – кажу, – де-
сятку,
Хлопці, за роботу.

– Малувато, – сьорбнув носом
Старшечкий хлопчина.
– Як це мало? Ви ж трудилися
Менше як хвилину.

– Ну, ви, дядьку, сказонули!
Мало працювали?
Та ми ж горб цей до півночі
Вчора поливали.

Хто що збирає

– Я, – говорить Вася, – марки
Років п'ять збираю.
З різних є країн, до речі,
Навіть з Парагваю.

– сА мені, – сказала Віта, –
Більше до вподоби
Календарики збирати –
Ой, цікаве хобі!

– Я люблю значки збирати.
– Ну, а я – серветки.
– Я – монети.
– Я – листівки,
Гарні етикетки.

– Ну, а ти щось теж збираєш? –
Запитали Раю.

– Так, шоліта на картоплі
Я жуків збираю.

Сніг на зеленому листі

Слова Михайла Ткача
Жваво

Музика Олександра Білаша

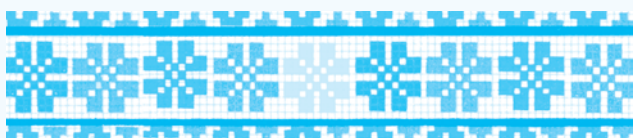

виглядаю тебе ще з весняних доріг,
Обминаю у мріях стежини тернисті
Замість тебе в саду раптом сніг, раптом сніг,
Ранній сніг на зеленому листі. } Двічі

Чи дорогу тобі, може, хтось перебіг,
Чи тебе забарили вітри норовисті,
Що так рано в саду раптом сніг, раптом сніг,
Сніг, як сміх, на зеленому листі. } Двічі

коли десь, моє щастя, ти збилося з ніг,
То поклич – і до серця мого нахилися, –
І розтане той сніг – ранній сніг, ранній сніг,
Сніг, як сум, на зеленому листі. } Двічі

я виходити буду щодня на поріг,
Сподіватися буду, що прийдеш колись ти,
Бо для мене той сніг – ранній сніг, ранній сніг, –
Пізній цвіт на зеленому листі. } Двічі

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Володимир Лучук

Український письменник **Володимир Лучук** народився 27 серпня 1934 року в селі Матче на Волині (нині Польща). У 1945 р. з родиною був переселений у село Доросині Волинської області. Після середньої школи закінчив слов'янський відділ філологічного факультету та аспірантуру Львівського університету. За-

відував відділом рукописів Львівської наукової бібліотеки ім. В. Стефаніка.

Вірші почав друкувати ще студентом. Автор поетичних збірок «Довір'я» (1959), «Осоння» (1962), «Полум'я мене овіює» (1963), «Маєво» (1964), «Обрій на крилах» (1965), «Вагомість» (1967), «Поезії» (1968), «Братні луни» (1974), «Довір'я (вибране)» (1979), «Дивовид» (1979), «Навстріч» (1984), «Колобіг» (1986), книги перекладів «Друзі» (1987). Автор книжок віршів і казок для дітей «Уставати рано треба» (1962; поширене видання 1971), «Я малюю голуба» (1967), «Сіла хмара на коня» (1968), «Хитрий лис фарбує ліс» (1970), «Зелене Око» (1974), «Чарівний глобус» (1977), «Жива вода» (1980), «Казкова орбіта» (1981), «Маленькі друзі» (1984), «Дарунки для мам» (1985), «Загадковий зореліт» (1988), «Найрідніші слова» (1989), «Приховані подарунки» (2007). Лауреат премії ім. Лесі Українки (1995, посмертно).

Перекладає з усіх слов'янських мов; окремими виданнями вийшли антології серболужицької літератури для дітей «Ластівка з Лужиці» (1969) та «Пташине весілля» (1989; премія Товариства лужицьких сербів «Домовіна» 1990), збірки дитячих віршів Франтішка Грубіна «Про що співає деревце» (1975, з чеської) та Василя Зуйонка «Покотився клубок» (1978, з білоруської).

В упорядкуванні Володимира Лучука вийшли антології «Космічний акорд» (1981), «У вінок Каменяреві» (1984), «Оріон золотий» (1986), «Молода Муза» (1989), «Найдорожчий скарб» (1990), «Дзвінок з минулого» (1991).

За збірки віршів і казок «Найрідніші слова» та «Казкова орбіта» отримав літературну премію ім. Лесі Українки (1995).

Член Спілки письменників України з 1960 року. Помер 24 вересня 1992 року.

Володимир Лучук

Казкова орбіта

Невтомно, постійно,
в зав'ях, у цвіті
кружляє круг Сонця
Земля по орбіті.

Отак, як супутники,
Місяць і зорі
снують по орбітах
в космічному хорі.

У вирій, верстаючи
далі далекі,
летять по одвічних
орбітах лелеки.

Вовки та ведмеді,
та всяке створіння
довкола пильнують
свої володіння.

Спортсмени, що їздять
по цілому світу,
виходять, буває,
на славну орбіту.

Як ледар у ліжку
всю днину пролежить,
то нашебто колує
орбітою лежнів.

І там лиш, де чемні,
допитливі діти,
як еліпси й кола –
казкові орбіти!

Там чесні в пошані,
в повазі хоробрі,
покарані – злі,
нагороджені – добрі.

Там дійсність і мрія –
володарі слова,
що сяє, мов знайдена
щастя підкова.

Там дружба квітує,
як мак серед літа.
Вчить правдою жити
казкова орбіта.

Володимир Лучук

Найрідніші слова

Не шуми, зелений верше, –
хай почує вся земля,
як дитина слово перше,
слово Мама промовля.
Ген тополя серед поля,
що додолу вітром гне;
хай дитина в слові Воля
незглибимий зміст збагне.
Тополинний лист у діброві
шелестить своє весні, –
таємниче в Рідній мові
одкривається мені...
То, згинаючись, країна,
гей, шумить за небокрай,
що країна Україна –
мій коханий диво-край!

Лідія Повх

У театрі

А ми в театр ходили –
Дивилися виставу.
І плескали щосили,
Й сміялися на славу!

Ляльки там виступали,
Бо наш театр – ляльковий...
В театрі так цікаво!
Коли підемо знову?

Розмалюй.

Дмитро Павличко

У книги люди, наче бджоли в соти

У книги люди, наче бджоли в соти,
Знесли духовний, чародійний мед.
Сліпцеві очі ним потри, і в миг
Побачить сонце й голубі висоти,
Відчує мислі найстрімкіших літ.
Збагне людські страждання і турботи,
Поможе іншим темряву збороти,
Рвучи з очей пов'язки чорних лент!
Благословенна та ясна година,
Коли Буквар до рук бере дитина,
Коли читає «Кобзаря» юнак,
Коли Франка «огромнії сонети»
Підносять дух, коли говорять Гете,
Шекспір, Міцкевич, Лермонтов, Бальзак.

Куточок кулінарії

Яблучний пиріг

Готувати його настільки просто, що навіть не доведеться забруднювати руки. А який він смачний!

На начинку: 4 – 5 яблук; 100 – 150 г масла.

Для сухої суміші: 1 склянка манки; 1 скл. борошна; 1 скл. цукру; 1,5 ч. ложки розпушувача для тіста (можна замінити содою); 1 ч. ложка ванільного цукру.

Приготування: Змішати всі складники для сухої суміші. Яблука натерти. У змащену форму викладати шарами: суха суміш, яблука, суміш, яблука, суміш, натерте або нарізане тонкими пластинами охолоджене масло.

Випікати при температурі 180 градусів 40 – 45 хв. Перед подачею трохи охолодити.

Наталя Забіла

ГРУДЕНЬ

Змерзлим грудням скрізь і всюди
Вкрилось поле і шляхи.

– Це вже Грудень! – кажуть люди
І вдягають кожухи.

І дерева в білий іній

Вбрались, як у кожухок.

Річка спить у кризі синій,

І замовкнув спів пташок.

Завмирає вся природа.

А у нас кипить життя:

Йде робота по заводах,

Йдуть у школах заняття.

Союз русинів-українців Словацької Республіки організував у Словацько-українському культурному та інформаційному центрі в Пряшеві виставку під назвою «Мереживо нам приносить радість». Виставка потриває до 18 січня 2020 року.

Григорій Фалькович

Не давайте мені їсти

Я наївся досхочу –
тільки дихаю й мовчу,
бо уже мені до рота
не пролізе навіть шпрота.

Навіть макова зернинка
чи зернинки половинка.

І не встати, і не сісти.
я вас прошу зачекать –
не давайте мені їсти
ще хвилину, приблизно, з п'ять.

Валентин Кириленко

Весела плутанина

Сорока сіла на дубку

І ну кувать:

«Ку-ку! Ку-ку!»

Неподалік ведмідь куняв,

Прокинувся – і:

«Няв, няв, няв!»

Коли це прилетів ще й грак,

На всіх поглянув – і:

«Ква-квак!»

Зелена жабка те почула –

У річку з подиву пірнула.

Леся Українка

І все-таки до тебе думка лине,
Мій занапащений, нещасний краю,
Як я тебе згадаю,
У грудях серце з туги, з жалю гине.

Ці очі бачили скрізь лихо і насилля,
А тяжчого від твого не видали.
Вони б над ним ридали.
Та сором сліз, що ллються від безсилля.

О, сліз таких вже вилито чимало, –
Країна ціла може в них втопитись;
Доволі вже їм литись, –
Що слъози там, де навіть крові мало!

Григорій Фалькович

Іменник

Тиша. Сон. Будильник. Ранок.
Мама. Тато. Джек. Сніданок.
Сумка. Термос. Ковбаса.
Ліфт. Автобус. Шлях. Краса!

Стежка. Ліс. Дуби. Ялиці.
Вуж. Гриби. Пташки. Суниці.
Білка. Небо. Синь. Роса.
Тиша. Термос. Ковбаса.

Комарі. Вогонь. Димок.
Шлях. Автобус. Ліфт. Замок.
Ванна. Мило. Ліжко. Сон.
Джек зітхає, наче слон.

У бібліотеці ім. Я. Бокаціо в Кошицях було відкрито виставку «Чарівність вовни на Різдво». Автор робіт, витворів – письменниця Ірина Мацко.

Прокіп Колісник: «Тихий зів».

Павло Тичина

Ой, не крийся, природо, не крийся.
Що ти в тузі за літом, у тузі.
У туманах ти сніш... А чого так сичі
Розридалися в лузі.

Твої коси від смутку, від суму
Вкрила прозолоть, ой ще й кривава.
Певно й серце твоє взолотила печаль,
Що така ти ласкава.

А була ж ти – як буря з громом!
А була ж ти – як ніч на Купала...
Безгоміння і сум. Безгоміння і сон.
Тільки зірка упала...

Ой, там зірка десь впала, як згадка.
Засміялося серце у тузі!
Плачуть знову сичі... О ридай же, молись!
Ходить осінь у лузі.

**KULT
MINOR**

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávkы на predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

„VESELKA“ – časopis pre deti. Ročník 67, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Borodáča č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávkы на predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканін. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.